«Allò de dilluns va ser una festassa, em van impressionar les cares de felicitat»

L'entrevista a Machín es va fer a les instal·lacions del x3 Pàdel Girona, un espai que el tècnic visita sovint per jugar a aquest esport i desconnectar del futbol. En la conversa, va parlar de la gran festa de dilluns

De totes les felicitacions que ha rebut, quines han estat les més especials i/o inesperades?

N'he rebut moltes, de felicitacions. Si li ensenyo el mòbil, veurà que tinc més de 300 whatsapps sense respondre, encara. Els he mirat una mica per sobre... M'han felicitat els entrenadors amb els quals he conviscut, Lotina, Unzué, Gonzalo Arconada, Enrique Martín, Sergio Kresic, Andoni Goicoechea... molta gent de Sòria... També molts entrenadors amb els quals he compartit patiments i penes en aquesta Segona Divisió, com Abelardo, Rubi, Agné, Garitano, Sandoval... un piló de tècnics, i això diu molt de la pasta de com estem fets els entrenadors.

La mateixa ciutat va quedar impresionada de com es va celebrar l'ascens dilluns. I vostè?

Tothom parla que ara, i a mi això em semblaven excuses, el club està més madur per pujar. Dilluns em vaig adonar que sí, que és veritat, perquè la festassa que va organitzar el club, la capacitat que es va tenir per saber com reaccionaria la gent, i de tenir fins al darrer detall previst, té molt mèrit. Qualsevol problema l'Helena (San José) te'l soluciona, el càtering del Siloc va ser perfecte, en Rafa d'Estrella Damm ho tenia tot controlat. Sincerament, el més semblant a allò de dilluns és un concert de Madonna.

Què més el va impresionar?

Aquelles cares de felicitat de tantíssima gent. Ens volien tocar com si fossim ídols de la televisió. I el millor de tot també va ser veure tanta mainada, i tantes samarretes del Girona. Això fa poc temps era impensable. És emocionant recordar-ho. Segur que la llavor ja hi és, ara l'hem de regar.

Així, millor haver pujat ara, més madurs, que fa dos anys?

Mai se sap. La realitat és que fa dos anys ho vam tenir molt a prop. Per alguna cosa no vam pujar. I la temporada següent, també estava a la nostra mà i tampoc vam pujar. Ara sí que hem pujat, i era l'any que més clar es veia que ho podíem aconseguir, tot i l'enorme dificultat de la fita perquè els rivals ens han exigit molt fins al final.

Veurà el «play-off»? Què n'espera?

Veig el play-offmolt tranquil. Precisament ara estava parlant amb el director esportiu d'un club que el jugarà, Alfonso Serrano, del Tenerife, amb qui vaig jugar al Numància. I a tall de broma, li deia que no pateixi, que l'atac li vindrà igual. Jo a la gent li deia que no patís, que ja patiria jo per tothom. Ara aquest play-off el veuré amb tota la tranquil·litat del món. I potser li diria que veuré més partits d'aquest any de Primera, per posar-me a to, que ho necessito, i que no veuria la promoció... però suposo que no ho podré evitar i els acabaré veient. Els partits de play-off són més emocionants que de qualitat. Quan veus aquests duels sense la tensió de jugar-t'hi alguna cosa tu comproves la tensió i la responsabilitat que destil·la cada acció. La Lliga es llarguíssima i a més es juguen amb temperatures a les quals els futbolistes estan poc habituats. Però tornant a allò de veure futbol de Primera, ara vull conèixer més profundament equips que a la llarga poden ser un model per a nosaltres com l'Alabès o l'Eibar, no els que veu tothom, com el Barça i el Madrid, per saber si el nostre sistema serà tan eficaç a Primera.

Ha fet arrels a Girona?

Mai m'hauria pensat que en una altra ciutat em trobaria tan a gust com a casa meva. Vaig venir a treballar aquí fa tres anys esperant que m'acollissin bé. Segur que jo hi he posat de la meva part, però allò del caràcter gironí que molts cops em comenten, no l'he sentit mai. Ho he dit sempre, m'hi trobo molt a gust aquí. I no ara, que podríem dir que estic a la cresta de l'onada, sinó des del primer dia que vaig arribar. Per les circumstàncies que tenia aleshores el club vam passar un any dolent, el del Lugo, i de fet vam decidir que la família no vingués per això (el Girona tot i fer una gran temporada esportiva tenia molt problemes econòmics i havia de concretar la sortida del concurs de creditors). Però ara són elles les que m'animen a continuar molt temps aquí. Les meves filles són felices a Girona, i la meva dona hi està encantada. I jo tres quarts del mateix. Els puc dir que hem parlat amb la família de les opcions de futur que he tingut aquests últims mesos per entrenar a Primera en un club que no fos el Girona. I vam consensuar que el més pràctic, si es donava el cas, tot i que més dolorós familiarment, seria que la meva dona i les meves filles seguissin aquí i que jo, com fan d'altres entrenadors, marxés.

Des de fora Girona sembla un lloc estrany, on només es parla d'independència, però quan s'hi arriba, no ho és tant?

Això són tòpics, estereotips malintencionats d'una part i de l'altra. Al final, la gent que viatja i veu món s'adona de

la realitat. Que aquí hi hagi una llengua pròpia, enriqueix. Curts de mires n'hi ha a tot arreu. Jo no tinc les arrels catalanes, però tinc clar que la gent es pot sentir catalana i espanyola o sorià, català i gironí d'adopció. El que compta són les persones, no les idees que poden inculcar, per exemple, els polítics o alguns mitjans de comunicació. Alguns, més que explicar el que hi ha, difonen idees i això deixa la professió de periodista una mica de costat.

Ja ha presentat candidatura per ser pregoner de les festes de Gómara?

Això ja m'ho han proposat diversos anys, però les festes coincideixen amb l'inici de Lliga, el 20 d'agost. Els tindré a la ment, estic segur que allà i a Sòria també han gaudit molt d'aquest ascens.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/08/allo-dilluns-festassa-em-impressionar/850611.html?utm_source=rss